

og alt Sligt, det kan man faae for Penge, naar man kun har en dygtig Bestyrer, der ikke frygter for at sætte dem paa Døren, der ikke ere værd at have mere, og vise dem bort, til Trods for dem, der bede for den eller den Sangerinde, naar hun ikke er værd at beholde, en Bestyrer, som veed at leie en Sangerinde i 10 eller 20 Aftener, saalænge hun giver god Indtægt; en saadan Bestyrer er det ikke let at finde, og ham skulle vi ikke saaledes kaste bort. Lad ham endogfaa tale Thydt — han taler nu rigtigt nok Dansk — men lad ham tale Thydt og bestyre Theatret paa Dansk og godt, saa er dette bedre, end at man havde En, som talte det bredeste og smukkeste Dansk, men som aldrig kunde komme ud af det med Theatrets Udgifter, — som havde flette Dandsere og flette Sangerinder og gav dem fast Ansættelse; det at give fast Ansættelse er Theatrets Feil, men det maa man ikke bebreide det, thi hele Staten er en stor Forsørgelsesanstalt for den finere Deel af Befolkningen, og Theatret er en Forsørgelsesanstalt for den Deel af denne Befolkning, som ikke kan blive til Andet. Der er ganske vist blandt dem yderst hæderlige Folk, Personer, som fortjene den allerstørste Løstale; men naar der er en Fætter eller en Neyer eller Niece, som ikke er stikket til Noget, men som dog ogsaa har Lyft til Lidt, saa sætter man dem til Theatret, først til Folketheatret, til Casino, og siger: „Hvor spillede han eller hun ikke deilig iafte!“ og saa sætter man dem til det kongelige Theater og giver dem fast Løn, og det er netop Feilen at give dem fast Løn. — I Frederikshavn Havn have vi havnet saameget, at jeg ikke vil forsøge mit Skib deri; men jeg vil dog tilraade ikke at begynde paa nogen Plan om at anlægge en Havn ved Hirtsholmene, førend vi have faaet Frederikshavns Commune til at overlage Havnen der, og det er ikke værd at gjøre noget Skridt dertil, før vi ere blevne Herrer i Landet. Kunne vi faae Frederikshavns Commune til at overtage Havnen, saa — med stor Fornøielse, og det er vistnok et Forslag, der fortjener al mulig Paaagtelse; men

lad os vente dermed, indtil vi selv ere rigtigt Herrer i Frederikshavn.

Jeg kommer nu til et Par af de Postler, med Hensyn til hvilke den ærede Finantsminister har givet os visse Forhaabninger, men jeg kan dog ikke nægte, at jeg ikke deler disse Forhaabninger saa ganske. Den ærede Finantsminister har givet os Haab om at kunne oversføre paa Communen visse Byrder, som han syntes vare af en mere communal Betskaffenhed, og han ansørte derimellem Indquarteringen i Kjøbenhavn. Jeg veed ikke, om den ærede Minister erindrer eller lægger Mærke til, at dette er en Sag, som har ligget for adskillige Gange og bestandig er vendt tilbage med uforrettet Sag, idet det nemlig hedder, at Kjøbenhavns Commune for mange Aar siden har afsluttet en Slags Hafarcontract med Regjeringen om, at Regjeringen skulde overtage alle Caserner i Byen, og at Byen saa for Fremtiden skulde være fri for Indquartering. Jeg troer, at dette forhold sig saaledes; det forekommer mig, at det ikke alene har været omtalt her, men at det ogsaa er blevet oplyst ved Documenter, som ere blevne fremlagte her. Kan man ved Lov bringe dette Forhold til at blive forandret og dog beholde de Casernebygninger, som ere opførte for de af Kjøbenhavn betalte Penge, saa for mig gjerne. Jeg er for Næsten ikke saa meget tilbøjelig til at overbyrde Kjøbenhavn, idet det nemlig er min Mening, at denne By ligesom det øvrige Land er i en langt mere fattig Tilstand, end man i Almindelighed troer; men som sagt jeg vil kun gjøre den ærede Minister opmærksom paa, hvorledes Forholdet er. — Der er et Spørgsmaal, som jeg vil stille til den ærede Minister, men han kan svare mig, at jeg ved mine egne Ord tildeels selv har besvaret mig det. Der er ingen Udsigt til, at vi, hvordan det saa end dreier sig, i de første Aar ville være istand til at dække vore Udgifter med de Midler, vi have, og vi maae da komme til nye Betskatninger. Vi have nu for Diebliffet en Betskatning, som jeg troer gaaer i den Retning, som det langt